nr. 8 - 29 juli 2025

TARSIS

Literair tijdschrift rond de RV-Bijbel

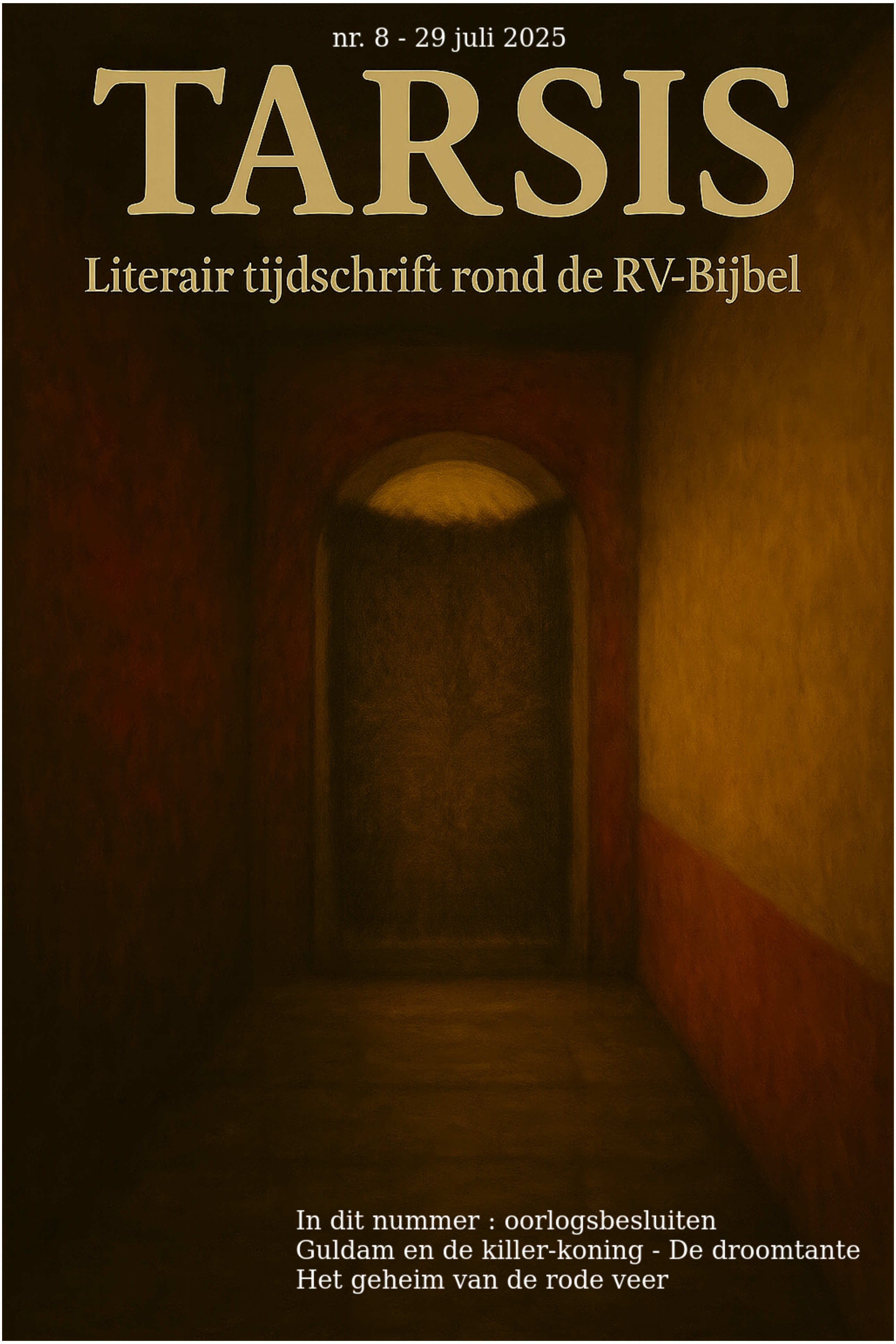

In dit nummer : oorlogsbesluiten
Guldam en de killer-koning - De droomtante
Het geheim van de rode veer

TARSIS

Literair tijdschrift rond de RV-Bijbel

Tarsis, Literair tijdschrift rond de RV-bijbel, de Rodenberg Versie.

Uitgave : Visseristische School
Voor de afbeeldingen is gebruik gemaakt van het Woordweefgetouw.

1e jaargang, nr. 8, 29 juli 2025

oorlogsbesluiten

hoofdstuk 1. het water van de gesha
hoofdstuk 2. het waarheidsgehalte van een flutromannetje
hoofdstuk 3. dikke pijlen door dikke huiden
hoofdstuk 4. het vuur van virus
hoofdstuk 5. de botvlieg
hoofdstuk 6. het badhokje
hoofdstuk 7. hij moest wederom geboren worden
hoofdstuk 8. oorlogsbesluiten
hoofdstuk 9. flutromannetjes

hoofdstuk 1. het water van de gesha

Dominee Bouma zag de gesha's langsgaan. Het was een tragisch gezicht. Ze liepen heel stijf en mochten niet dromen. Hij las weer verder in het boekje waar hij mee bezig was. Er waren rode vlekken op het papier. Nee, hij kon de gesha's niet helpen. Er waren onzichtbare muren in de stad. Dominee Bouma had vaak black outs en viel weg. Hij las in de inleiding over het zwijn

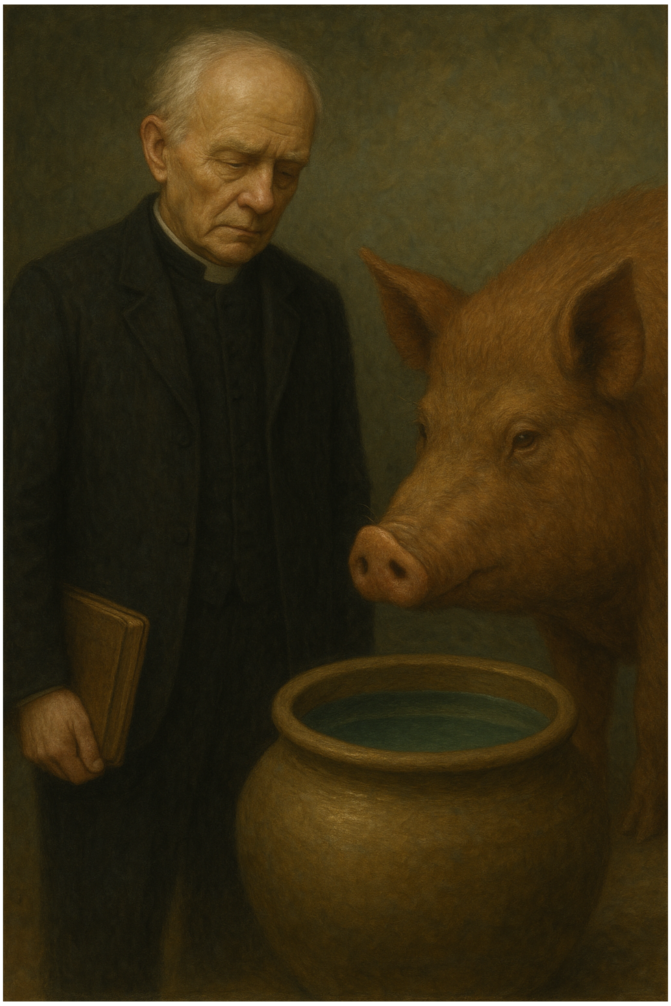

Lo H. Ook las hij over het water van gesha. Het was een hele lange inleiding. Uiteindelijk begon het verhaal toen.

hoofdstuk 2. het waarheidsgehalte van een flutromannetje

Ed Edelweis was de directeur van een uitgeverij van flutromannetjes. Hij verdiende hier veel geld mee. Hij was in een vergadering en besprak met zijn medewerkers welke flutroman hij dit keer zou uitgeven. Er lag een hele stapel nog aan ongepubliceerde flutromans die eigenlijk nog op hun moment aan het wachten waren. Iedere medewerker had zijn eigen voorkeur. Er zaten hele bijzonderen bij. Ed Edelweis had ze nog niet allemaal gelezen, maar er moest nu wel een beslissing komen. Zijn oog was gevallen op een boekje genaamd oorlogsbesluiten. Hij vond het wel een interessant verhaal. Hij dacht dat het daarom wel goed zou verkopen. De anderen hadden het ook gelezen. De hoofdstukken waren kort en raadselachtig, bijna als profetieën, als literaire sigaretten. Dat was tevens ook de naam van hun uitgeverij : de literaire sigaret.

Om de stad heen was er een muur gebouwd van flutromannetjes. Het waren bijna hieroglyphen. Je kon alleen de stad in en uit als je ze kon ontcijferen. Het waren immers oorlogsbesluiten.

hoofdstuk 3. dikke pijlen door dikke huiden

Om een gouden kalf dansten zij, de afgoden van hun ambachten. Leeuwen met grote manen joegen op de deserteuren die de oorlog hadden vergeten, en beren joegen op de spijbelaren die van hun halfslachtige principes goden hadden gemaakt, om vervolgens al het principiële te vergeten. Ze waren volgelingen van al te snelle persoonlijking. Daarom moesten de beren komen. Op de tribune zat iemand die wegsmolt door een vreemd vuur. Het was een vuur van een virus. Ook de amazones joegen op runderen, op de ambachten van de mens, die ze tot hun goden hadden gemaakt. Dikke pijlen door dikke huiden. Het was het vuur van een oog.

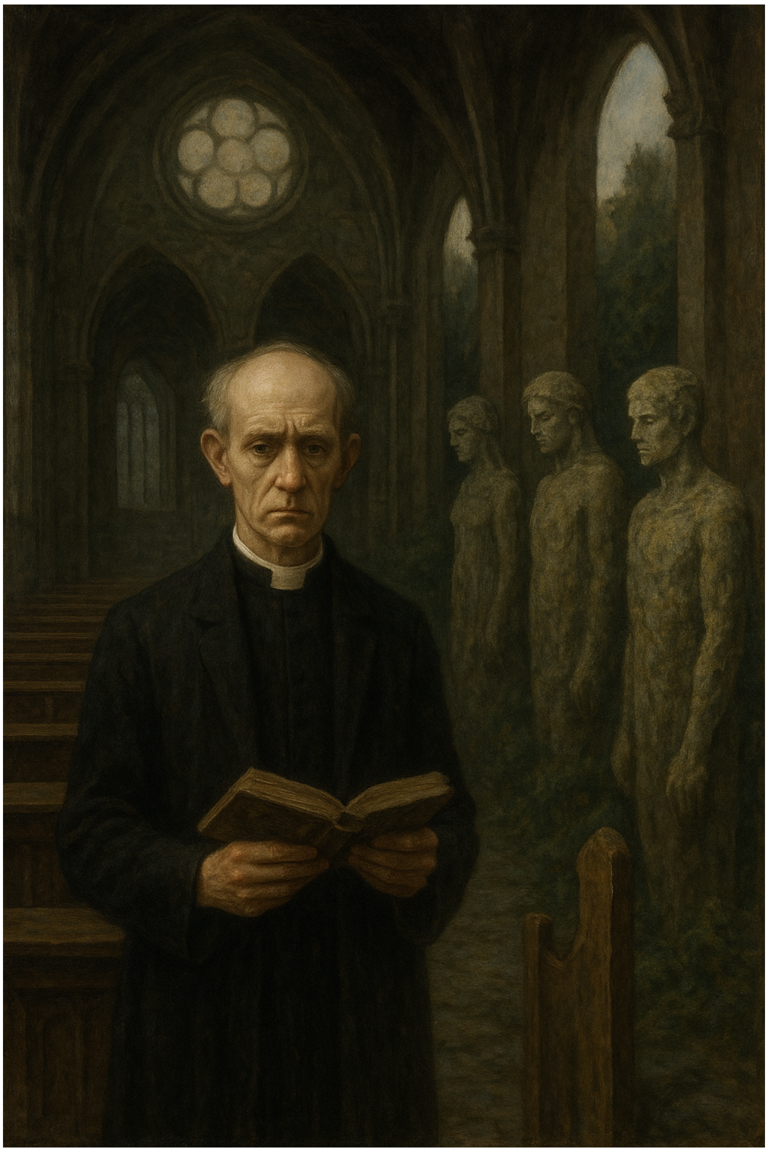

Ze stond in de tent van haar moeder. Daar waar het rund geen leeuw wilde worden moest ze het rund schieten.

Harde en stijfgetrokken amazones in het water met pijl en boog om vissen die geen runderen willen worden te schieten. Ook schieten zij runderen die geen vissen willen worden, want de vis is de scholing.

En er was iets in de kerk gekomen waardoor de kerken leegliepen. En zij probeerden te vluchten tot de wildernis, maar ergens halverwege versteenden ze, want ze hadden de natuur niet lief. En zo werden zij als muren, als eenzame voorspellers van een lot voor allen die afdwalen.

De oude vergadering of de nieuwe vergadering ? De shamaan koos voor geen. De oude germaanse golems die op de gongen sloegen waren gevallen. De amazones waren gekomen. Het was stil op straat. De kerken waren leeg. Het virus was gekomen.

hoofdstuk 4. het vuur van virus

Het was koel weer, maar de muur langs de brede brug naar het noorden was zonovergoten. Er was een plakkaat op de muur van natuurvrouwen. Amos liep langs de muur, en zijn blik viel op het plakkaat, en hij bleef meer staren. Opeens zag hij het grauwe gezicht van een tante verschijnen op het plakaat. Ze was heel doods en had een gewaad aan. Ze droeg een natuurbaby met een band om zijn voorhoofd. Toen moest die tante de baby overhandigen aan de amazones. Daarna zag hij op het plakkaat een kantoor verschijnen waarin een grote dode leeuw lag, met een pijl door zijn hart. Zijn tante was in een rouwstoet. Het was een hele lange stoet, en ze waren allemaal in lange, grauwe gewaden met gebogen hoofd. Amos was op weg naar het noorden. Hij liep haastig door zonder om te kijken.

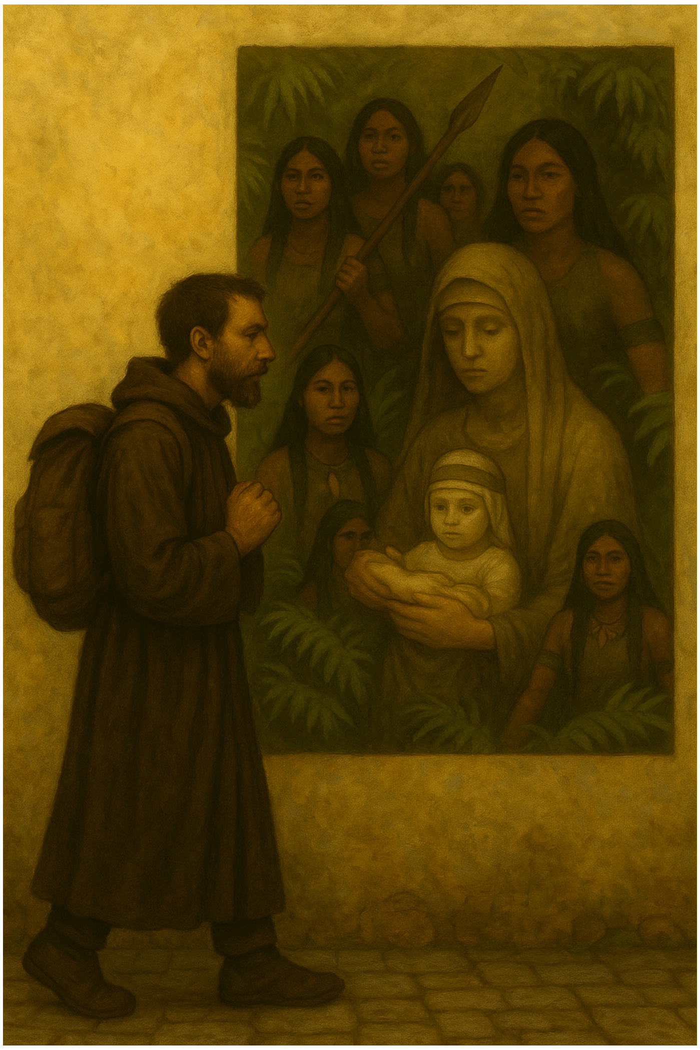

Amos was op weg naar een kerkgebouw achter de brug, een kerk van de regressie. Er was nu een nieuwe God, de God van de regressie. Hij ging helemaal achterin het kerkgebouw zitten. Er waren veel meer mensen. Sommige mensen meende hij te kennen, zelfs enkele familie leden, maar waren zij niet reeds overleden ? Misschien vergiste hij zich wel. Soms moest hij twee keer kijken. Ze leken er slechts op, of was er meer ? Hij keek voor zich uit, en luisterde naar de preek die aan hem voorbij vloog. De reformatie was overgegaan in de regressie. Er was nu een nieuw plan, een nieuw fundament. Het was een andere bedeling. Er heerste een andere strategie.

Buiten werden de mensen geplaagd door een virus. Ze konden hun kinderen niet meer opvoeden. Ze moesten hen overdragen aan de amazones. Amos keek voor zich uit, koel. Hij had die nacht een droom gehad dat New York een stuk natuur was met slechts één huis, een groot huis, met een grote tuin die overliep in de wildernis. Het was een huis voor moeilijk opvoedbare kinderen. Ook waren deze kinderen paranoïde. Eentje durfde eigenlijk nooit zijn kamer uit, en plaste in een plastic prullenbak die hij eens in de week leegde. De prullenbak was helemaal gaan schimmelen, en op een goede dag durfde hij zelfs helemaal op het zolder te gaan, om daar de prullenbak in de week te leggen, vol met water op het aanrechtje wat daar stond. Toen ging hij weer terug naar zijn kamer en durfde er niet meer te komen. Maar toen de eigenaar van het huis veel later erachter kwam dat er een met urine beschimmelde prullenbak op het zolder was was deze eigenaar woest, zo woest dat hij er niet meer wilde werken, omdat hij bang was dat er inmiddels een virus daar was vanwege dat die beschimmelde prullenbak daar zo lang had gestaan. Hij heeft toen die prullenbak opgeruimd, en vertrok gelijktijdig. Midden in de nacht kwam er een raket van het virus die alle kinderen toen mee had genomen, alsof het huis gewoon een raket basis was. Het virus moest dus gewoon hiervoor gekweekt worden. Het was een vreemde droom. Maar inmiddels sloeg een virus wild om zich heen.

Het dreef de mensen de natuur in of ze droegen hun kinderen over aan de amazones. Amos had een mand. Hij wilde er ook wel in plassen. Sommigen zeiden dat urine geneeskrachtige eigenschappen had, en in de dierenwereld bakende het territorium af, als een alarm. Weer anderen zeiden dat het het sap was van de regressie. Amos slenterde weer naar huis. Hij trapte ergens tegen een blikje aan. Het rolde zo de weg over.

Dit is het vuur van een virus, en rook komt er van voort. Een zwarte leeuwin ligt op een voortijdse grafstede, op een stenen graf, waar een naakte amazone voortstaat. Het is de kerk van de regressie, waar het rund, de ambacht, wordt tot leeuw, de oorlog. Haar monniken zijn rovers, zij gaan terug in de tijd. Ze nemen van een rode stof in een speciale pot, het virus van regressie. Ieder mens moet ontwaken tot de eeuwigheden. Ze aanbidden het regressie virus.

hoofdstuk 5. de botvlieg

Hij was als gestoken door een vreemd insect, een vlieg.
Hij kronkelde spastisch op de grond.
Het was drugs in hun hoofden.

Een man schrikt wakker van een vreemde droom. Hij wordt wakker van het geluid van de douche waar zijn vrouw onder staat. Hij gaat de slaapkamer uit en sluipt richting het hokje van de badkamer, maar dan ineens overvalt een angst hem. Hij kijkt naar de muren die hem dreigen te overweldigen. Maar dan wordt hij weer rustig als hij het water van de douche hoort. Het klinkt als warm water. De frisse geur komt onder het badhokje door.

Dan komt zijn vrouw onder de douche vandaan. De muren van het badhokje zijn vreemd geel en vreemd rood, oud. Hij kijkt ernaar. Dan gaat ook hij onder de douche. Als hij terugkomt in de slaapkamer slaapt zijn vrouw al.

Hij denkt na over zijn droom, en valt dan ook in slaap.
De volgende ochtend zijn ze vroeg wakker. Hij kijkt naar de witte jurk van zijn vrouw. Het is een vreemde witte kleur.

Die nacht kijkt hij naar zijn vrouw, alsof hij door haar wedergeboren moet worden. Maar dat is allemaal sinds hij de vreemde droom had waarin hij was gestoken door een vreemd insect, een vlieg, een botvlieg.

Er staat een kastje in hun slaapkamer met een plantje erbij, en er ligt een mand met verkleedspullen. Buiten hebben ze een haan. Dat gaat altijd door zijn hoofd.

Hij kwam pas heel laat naar bed. Toen hij terugkwam sliep zijn vrouw al.

Hij werd wakker van de douche. Zijn vrouw stond eronder. Hij sloop richting het hokje van de badkamer, maar dan ineens overvalt een angst hem. Hij kijkt naar de muren die hem dreigen te overweldigen. Maar dan wordt hij weer rustig als hij het water van de douche hoort. Het klinkt als warm water. De frisse geur komt onder het badhokje door.

Dan komt zijn vrouw onder de douche vandaan. Ze kijkt verschrikt. 'Ik ben het maar,' zei hij.

'Ik dacht dat je nog sliep,' zei ze.

'Ik werd wakker van het geluid van de douche,' zei hij.

hoofdstuk 6. het badhokje

Het badhokje, daar draaide wel zijn hele leven om. Altijd als zijn vrouw ging douchen werd hij er wakker van, en sloop dan de gang op richting het douche hokje. Hij keek dan naar de vergeelde muren, en naar het vage, vreemde rode. Altijd overvalt de angst hem dan, de muren die hem dreigen te overweldigen. Maar dan wordt hij weer rustig als hij het water van de douche hoort. Het klinkt als warm water. De frisse geur komt onder het badhokje door. Dan komt zijn vrouw er uiteindelijk uit.

Hij wordt er wanhopig van. 'Ik moet denk ik naar een zielenarts,' zegt hij.

Ook bij de zielenarts vertelt hij zijn verhaal. De zielenarts laat hem ook zijn hele levensverhaal vertellen, en al gauw zegt de zielenarts : 'U heeft nooit een moeder gehad, dat wil zeggen dat u nog nooit echt geboren bent, omdat u nooit een echte moeder heeft gehad. U heeft onderdrukte moedergevoelens, het gemis van een moeder. Dat is me zeer duidelijk geworden door uw verhaal. U heeft een trauma opgelopen door dit gemis, wat zich hierin uit. Neemt u het uzelf niet kwalijk. Het komt wel vaker voor.'

'Ja, maar ik zit vast,' zei hij.

'Dat maakt niet uit. Het komt in plaats van het hebben van een moeder,' zei de zielenarts.

Als hij weer thuis is is zijn vrouw onder de douche. Hij loopt richting het douche hokje, maar een enorme angst overvalt hem. Hij valt op de grond, en begint spastisch te rollen als gestoken door een vreemd insect, een vlieg, een botvlieg.

De mens is voortgekomen vanuit de natuurvrouw, en zal naar de natuurvrouw wederkeren.

hoofdstuk 7. hij moest wederom geboren worden

Meer mensen kregen last van angst aanvallen en paniek aanvallen zoals hij had. Het ging gepaard met zware ademhalingsproblemen.

Het was een groot probleem. Hij moest echt rennen in de bessenvelden. Hij moest wederom geboren worden. De monsters waren kruizingen tussen tijgers en beren, maar dan veel erger. Hij moest rennen voor zijn leven, altijd, als hij in de bessenvelden was. Zo kwam hij ook eens bij haar terecht. Hij kon zijn dromen niet najagen, maar hij kwam bij haar terecht. Het monster hield hem tegen. Niemand zag het, alleen hij. Zij was immers oorlogsbesluiten.

hoofdstuk 8. oorlogsbesluiten

Zijn vader en moeder waren wandelende flutromannetjes. Zijn vader was heel dik, en zijn moeder was heel dun. Er was een wand tussen hen van flutromannetjes. Zijn moeder was onbereikbaar voor hem. Zijn vader probeerde hem te wurgen met zijn vadsige lichaam. Dat was de nachtmerrie die hij vaak had. Op een dag brokkelde de wand af, en zag hij een prachtige natuur met natuurmensen. Het waren natuurmoeders, natuurvrouwen, en hun kinderen. Hij wist niet wat hij moest doen. Hij was alles kwijt. Het overweldigde hem. Toen is hij maar weer teruggegaan naar zijn flutromannetjes.

Ed Edelweis had het gelezen en het was goed zo. Het was klaar voor publicatie. Kort maar krachtig. Het waren immers oorlogsbesluiten.

hoofdstuk 9.
flutromannetjes

Dominee Bouma had het boekje uitgelezen, en keek op. Weer zag hij de gesha's langsgaan. Zij waren stijf en mochten niet dromen. Zij moesten werken voor de flutromannetjes. Zij waren modellen om de schrijvers van de flutromannetjes te inspireren. Ze verdienden veel geld. Dominee Bouma zuchtte. Hij kon niets doen. Ook hij voelde zichzelf als een gesha. Maar hij keek op, en zag een rode planeet. Het waren immers …. oorlogsbesluiten ...

Guldam en de Killer-koning

Guldam ging naar de duistere rijken van Canon, de killer-koning die al deze rijken had onderworpen door een vervloekt boek. Toen Guldam dichter bij de troon van Canon kwam, werd Guldam getroffen door felle lichten die uit de ballen aan de zijkanten van de troon kwamen. Hij moest een tijdje zijn handen voor zijn ogen houden, anders zou hij verblind worden. Slangen gleden over de ballen en over de palen waarop deze ballen rustten. Canon had een gezicht als een skelet en was gekleed in een zwart gewaad met paarse sieraden. Als een hond keek hij naar Guldam, die zijn hoofd van de lichten had weggebogen. Langzaam keek Guldam Canon, de killer-koning, aan. Canon hield het vervloekte boek plotseling omhoog. 'Ik weet dat je hiervoor gekomen bent, toch?', riep Canon.

Guldam boog zich van pijn neer door de woorden van Canon, de killer-koning. Het was alsof zijn woorden zijn hart raakten en alles lieten instortten, maar opnieuw leek Guldam zijn kracht te grijpen. Langzaam hief hij zijn hoofd op om Canon, de killer-koning, weer onder ogen te komen. Het was alsof vuren Guldam troffen, maar hij probeerde de brand te negeren, hoewel het hem diep leek te doorboren. Het vervloekte boek had zoveel sloten en kon alleen op een bepaalde manier geopend worden, maar dan liet het maar een paar pagina's zien. Hiermee had Canon hen allemaal tot slaaf gemaakt als in een labyrint, waardoor ze alleen maar dieper in de valstrikken werden geleid.

Guldam stapte naar voren. Hij hief zijn Zwaard van Vuur op tegen de killer-koning. De killer-koning begon te lachen en stond op om van zijn troon te komen. 'Kijk, Guldam, ik weet waar je vandaan komt. Je wilt het boek. Ik bewaak het universele varken van hypocrisie in dit boek, en houd al zijn varkensmelk vast, zodat jullie allemaal sterven van allerlei soorten honger. Ik ben de heerser van Tantalos, de plaats van hongerslaven. Kijk eens naar al die armoede om je heen. Is het niet prachtig? Het laat ze achter de dingen aan rennen die ze nooit krijgen, en ze vechten daarom tegen elkaar. Is het niet het meesterwerk van de hele schepping?’

'Ik weet dat je niets van het leven afweet, Guldam,' zei de killerkoning. 'Het varken is een beest, en als ik het vrij zou laten, zouden er ergere dingen gebeuren dan je ooit had kunnen bedenken. Als je het kunt verslaan, is het boek van jou.'

Een enorm wezen kwam uit het boek, met koppen als slangen, klauwen als draken, als alle roofdieren in één. 'En nog iets, Guldam: als je het hebt gedood, zal de varkensmelk uit zijn lichaam komen. Het is gif en het kan het universum verdrinken. Gooi zijn lichaam in de Afgrond van Bloed, anders zal het lot van het universum nog erger zijn.'

Het zou het ergste gevecht worden dat Guldam ooit had. Het beest sleepte Guldam door de onderwereld naar een grot dicht bij de Afgrond van Bloed. Het beest bond Guldam aan een paal vast en sprak: 'Maak je klaar om te zwemmen in de Afgrond van Bloed, want de slangen zullen je vlees opeten.'

'Ik ben al te lang opgesloten,' sprak het beest. 'Wanneer ik je in de Afgrond van Bloed heb gegooid, zal ik de killer-koning onthoofden, en hem zal hier hetzelfde lot beschoren zijn. Dan zal ik zijn hoofd nemen en mijn boek openen.'

'Het zal het Boek der Varkens zijn dat alle soorten van de killer-koning in kippen verandert,' sprak het beest verder. 'Maar ik heb je nodig om het boek te openen. Ik heb je nodig om de killer-koning te doden. Ik zal je ketenen aan een ketting die lang genoeg is om de killer-koning te kunnen bereiken, en als je me zijn hoofd en gedode lichaam brengt, zal ik genade met je hebben.'

Guldam wist dat hij niets tegen het beest kon beginnen, dus moest hij eerst de killer-koning verslaan. 'Heb je het varkensbeest verslagen?' vroeg de killer-koning toen Guldam terugkwam op zijn troon. 'Nee, ik moet jou eerst verslaan,' zei Guldam. Hij rende naar de killer-koning, nam zijn ketting in zijn hand en gooide die als een lasso om het hoofd van de killer-koning. De killer-koning schreeuwde toen de ketting hem in een stevige greep kreeg. Reusachtige vogels, de wachters van de killer-koning, kwamen naar voren van de troon om Guldam aan te vallen, maar Guldam doodde ze allemaal met het Zwaard van Vuur. Toen liep hij naar de killer-koning, maar plotseling kwam er

vuur uit het vervloekte boek. Guldam hief zijn schild op en kon het vuur van zich afhouden. Toen doorboorde hij het boek met zijn zwaard. De sloten begonnen weg te smelten en een nieuw vuur laadde zich op het zwaard waarmee hij de killer-koning onthoofdde. Toen bracht hij het hoofd en het gedode lichaam naar het varkensbeest in de grot bij de Afgrond van Bloed.

‘Je bent iets vergeten,’ gilde het varkensbeest. ‘Je moet teruggaan om het Zwaard des Levens te halen. Haal het uit de troon van de verslagen killer-koning.’ Guldam ging terug alsof hij dronken en gehypnotiseerd was. Boven de troon was een gigantisch zwaard in de schede gestoken. Dit moest het Almachtige Zwaard des Levens zijn. Guldam haalde het tevoorschijn en rende terug naar het varkensbeest. ‘Geef het me

nu, en ik zal je bevrijden,’ gilde het varkensbeest. Maar Guldam wist van de bedoelingen van het varken en doorboorde zijn hart met het zwaard. Met een gil wierp het varken zich in de Afgrond van Bloed en zonk weg. Door het zwaard kon Guldam zijn ketenen doorsnijden en al snel was hij een vrij man. Varkensmelk leek uit de bloedbron te komen, en toen hij ervan proefde, wilde hij meer. Het nam de vreemde honger van zijn hart weg. Hij dook in de bron en verzamelde alle huid van het varkensbeest.

Hij rekte het uit en maakte tenten en hing de huiden rond de bron. Hij had nu de bron van de eeuwige jeugd gevonden. De melk sprong uit het bloedige water, terwijl vrouwen uit het meer tevoorschijn kwamen. Ze waren zo lang in deze afgrond opgesloten geweest.

De droomtante

In de wildernis had ik ze ineens gezien, de trollen.
Al gauw hadden ze me omsingeld, en namen me mee naar een trollenstad.
Ze hadden ringen met giftige gassen waardoor ik veel flauw viel.
Zo kon ik niet ontsnappen.
Ze wilden een zekere prisma van mij, maar de prisma liet mij uiteindelijk ontsnappen uit de stad, ondanks de vele gifgassen. Ik werkte me met de steen er een weg doorheen.
Dat ging niet vanzelf, duurde me heel lang. Ik moest leren niet flauw te vallen van de gifgassen.
Ik rende de wildernis in met de steen toen ik eindelijk uit de stad was, maar al snel ging alles veel trager, en na een tijdje kon ik me niet meer bewegen, terwijl trollen achter me aankwamen. Ze blaften als

honden. Ze wilden de steen. Ze waren een stuk kleiner dan mij, maar sprongen in de lucht om het uit mijn hand proberen te slaan. Eentje sloeg mijn hand met een speer. Op dat moment verscheen er een vrouw, en niet alleen ik viel flauw, maar ook de trollen.

De vrouw pakte mijn hand en begon me mee te trekken. ‘Hoe kon het dat ik flauw viel ?’ stamelde ik.

Niks zeggen, zei de vrouw.

Ze nam mij mee naar een huisje.

Dat was op het nippertje, zei ze.

In het huisje begon ze verder te spreken. Ik had weer wat kracht in mijn armen en benen.

‘Het zijn varkens,’ zei ze.

‘Maar wie bent u ?’ vroeg ik.

‘Een amazone,’ zei ze. Ze deed haar kap af.

‘Hoe deed je ons flauw vallen ?’ vroeg ik.

Ze liet een kruikje zien.

Ze nam me even later mee naar een amazonenkamp.

De trollen hadden me heel erg lopen bespotten en belachelijk lopen maken terwijl ik daar was. Ik merkte telkens dat ik te zwak was om iets terug te zeggen. Ze hadden mij helemaal onder controle met hun giffen. Nu was ik dan bij de amazonen, maar al snel merkte ik dat hetzelfde gebeurde. Ze probeerden mij te kleineren en belachelijk te maken, aan één stuk door.

‘Waarom heb je me hier naartoe genomen ?’ vroeg ik aan de vrouw die me hier gebracht had.

‘Wij willen de steen,’ zei de amazone.
‘Wil je het ruilen ?’

‘Voor wat ?’ vroeg ik.

Ik staarde haar aan, maar werd toen wakker van een vreemde droom.
Vandaag zou ik naar zee gaan.
Toen ik er was aangekomen strompelde ik de zee in.
Ik werd gekweld door herinneringen waarvan de vreemde droom een echo was.
Ik hoopte dat het zout van de zee me zou kunnen genezen.

Het was een tropische dag.
De golven waren fris en bruisend.
Ik had een goede tijd in het zeewater.
Ik ontmoette een vrouw aan het strand.
Ik scheen haar te kennen van vroeger.
Maar ook toen werd ik wakker.
Het was weer een droom geweest.
Ik vertrouwde het niet, stond op, en ging naar beneden.
Ik wist niet of ik nu wel of niet echt wakker was.
Ik onderging het gewoon.
Ik voelde me misselijk.
Ik ging zitten op een stoel.
Ik klikte de tv aan, en ze probeerden een soort spul te verkopen.
Ik klikte de tv uit.
Weer werd ik wakker.
Ik kon maar niet echt wakker worden.
Ik was in een warnet van vreemde dromen.
Het was alsof het me in de diepte van de zee sleurde.
Ik had geen kracht om los te komen.
Ik had geen kracht om boven water te komen.

Ik was in een net. Ik greep naar mijn lichaam, zoekende naar een wapen.
Ik vond een mes en probeerde het net los te kappen.
Net op tijd. Ik vond een gat en zwom naar boven. In de verte was een eiland waar ik naartoe zwom.
Hier woonden inboorlingen, natuurvrouwen, amazones.
Ik werd direct in elkaar getrapt toen ik aan land kwam.
Ze sleurden me naar een grashut waar ze me op een mat legden.
Ik kreunde.

‘Betalen zul je voor je verblijf hier,’ zei een amazone.

‘Maar ik ben hier tegen mijn wil,’ zei ik.
‘Nee,’ zei de amazone. ‘Je was aangespoeld, had je maar niet moeten aanspoelen. Je bent hier zelf naartoe gezwommen.’

‘En toen werd ik in elkaar getrapt,’ zei ik.
‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Mannen zijn een bedreiging. Alleen verzwakte mannen mogen op het eiland komen.’

‘Wat gaan jullie met me doen ?’ vroeg ik.
‘Zolang je zwak bent ben je geen gevaar, en kun je hier blijven, maar betalen zul je, voor elk beetje wat we je geven,’ zei de amazone.

‘Ik heb geen geld, ik heb niks,’ zei ik.
‘Werken zul je,’ zei de amazone.

‘Terwijl jullie me zwak maken ?’ vroeg ik.
‘Ja,’ zei ze. ‘Anders zul je tegen ons werken.’

Weer werd ik wakker. Badend in zweet. Ze moesten me wel hebben, de vreemde dromen. Ik keek naar de steen op mijn nachtkastje. ‘Misschien niet moeten kopen ?’ vroeg ik mezelf.

Mijn tante belde. ‘Tante, ik kan maar niet wakker worden,’ zei ik.
‘Ik heb hetzelfde probleem,’ zei tante.
‘Dan zitten we in hetzelfde schuitje,’ zei ik.
Ik vertelde haar over de steen.
‘Nee, had je niet moeten kopen,’ zei ze. ‘Dat is een plakdroom steen.’
‘Wat is het ?’ vroeg ik.
Maar toen werd ik wakker, wetende dat ik waarschijnlijk nog steeds droomde.
Ik belde haar direct op, mijn tante.
‘Sorry, de verbinding werd verbroken,’ zei ik.
‘Waar heb je het over ?’ vroeg ze. ‘Leuk dat je belt overigens.’

‘Ik had je net aan de telefoon, maar verbinding viel weg,’ zei ik.

‘Welnee, jongen, dat heb je misschien gedroomd,’ zei tante.

‘Ja, dat klopt, maar ik droom waarschijnlijk nog steeds,’ zei ik.

‘Dat idee heb ik ook de hele tijd,’ zei tante.
Ik vertelde haar over de steen, over de plakdroom steen.
‘Ja, dat moet het wel zijn, zei ze.

De verbinding werd toen verbroken. Ik hoorde alleen tuut tuut.
Ik heb toen weer teruggebeld.

Toen kreeg ik iemand anders aan de lijn, die zei dat ik verkeerd verbonden was.
Maar het was toch echt het juiste nummer.
Ik bleef doorvragen, en mijn tante zou vroeger daar gewoond hebben, heel lang geleden, maar die was allang overleden.
Hoe lang had ik wel niet geslapen dan ?
Of misschien droomde ik nog steeds.

Ik keek naar de plakdroom steen.
Ik bleef kijken, en ik voelde mijzelf langzaam wakker worden, maar dat kon toch niet waar zijn ?
Ik heb het uiteindelijk ver weg gegooid in de rivier.
Maar toen werd het dromen nog wel erger.
Daarom ben ik teruggegaan naar de rivier om het op te duiken, maar ik kon het nergens meer vinden.
Trollen, trollen, overal om me heen, en ze trokken me de diepte in.
Zij hadden de steen nu.
Ze lieten het aan me zien.
Het was een grot onder de rivier.
We moesten door een tunnel zwemmen, en zo kwamen we in een open ruimte.
Het leidde tot hun stad.

Weer werd ik wakker, en ik was blij dat ik wakker was, ook al kon het natuurlijk een droom zijn, maar ik was blij dat ik weg van de trollen was. En eigenlijk wilde ik helemaal niet meer echt wakker worden. Het was goed zo. Mijn leven was een hel, en als het een keer goed ging, dan maakten mijn herinneringen het wel weer tot een hel. Het leek me onmogelijk om daarvan wakker te worden, maar het was me nu toch gelukt, ook al was het mogelijk een droom.

Ik belde mijn tante, en sprak met haar. We konden het altijd goed met elkaar vinden, hadden dezelfde soort problemen. Telkens weer werd de verbinding verbroken, en dan belde ik terug, en was ik of weer verkeerd verbonden, dat tante al tijden lang was overleden, of ze wist helemaal van niks en was blij dat ik haar belde, alsof we voor een hele lange tijd niet gebeld hadden. Ik vond het eigenaardig en interessant. Ik vertelde haar dat de trollen de plakdroom steen hadden nu. Zij was daar blij mee, want zo zouden ze weggehouden worden van ons. Ik vertelde haar ook over de storingen, het verkeerd verbonden zijn, en al dat soort dingen. Ze vond het vreemd. Soms was haar stem heel vaag, verstond ik haar bijna niet, wist ik niet wat ze zei. Dan leek het alsof ik zelf begon te verzinnen wat ze zei. Soms leek het alsof het een echo was, of mijn eigen stem.

Het was mijn droomtante min of meer. Deze steen zou ik nooit kwijt willen. Ze was altijd weer anders, en dat was het mooie aan haar. Ze was onvoorspelbaar, onberekenbaar. Op het

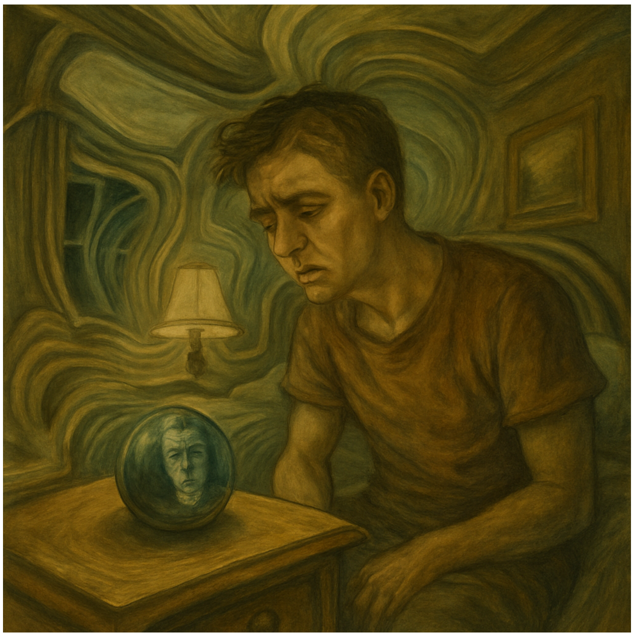

ene moment bestond ze, en het volgende moment bestond ze niet, en leek het op een verzinsel van mij. Het moest natuurlijk ook niet te dichtbij komen. Dat zou ik niet aankunnen vanwege mijn herinneringen. Het moest wel veilig blijven, op een veilige afstand. En zo was mijn tante tante op een afstand. We hadden onze eigen levens, onze eigen dromen, als de golven van de zee, en soms kruisten ze elkaar.

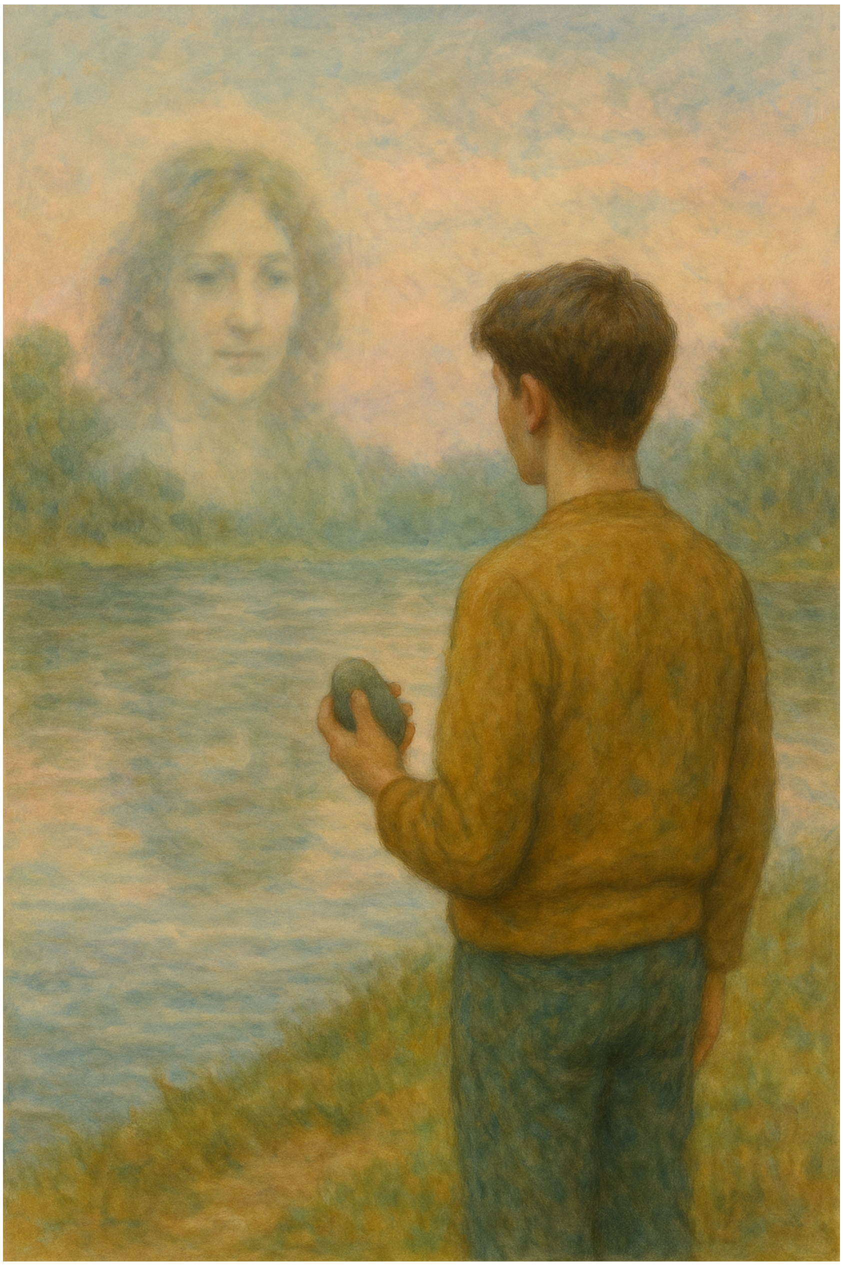

Het Geheim van de

Rode Veer

Saroesia was een echte pyama stad in het land Sinsabijne. Iedereen droeg hier een pyama. De roze prins had een roze pakje aan wat leek op een pyama. Het was in ieder geval net zo zacht. De prins voelde zich er prinsheerlijk in. Hij had zulke roze pakjes vaak aan, vandaar dat hij de roze prins werd genoemd, en Saroesia werd daarom ook wel de roze stad genoemd. Het paleis van de prins was prachtig roze, maar had ook andere kleuren, zoals lichtblauw, rood, zwart, wit en geel. Ook was de prins dol op groen. Zonder groen zou er niets groeien.

De roze prins heerste over geheel Sinsabijne. Het geheim van zijn macht ? Een vrouwtje genaamd Framboosje. Vrouwtje Framboosje had hem onderwezen van jongs af aan om hem voor te bereiden op deze grote taak. Daarom werd de prins ook soms de frambozen prins genoemd, en ook de stad Saroesia werd weleens de frambozen stad genoemd. Framboosje had de prins onderwezen uit het wetboek van toverij en het wetboek van snoep. Dit moest wel, want er waren een heleboel snoepmonsters die het stadje wilden vernietigen. Er moesten duidelijke wetten van snoep zijn om het stadje hier tegen te beveiligen. En die bracht Framboosje. Ze had de roze prins goed ingelicht hierover.

Het snoep mocht niet gegeten worden. Het was alleen om mee te bouwen en het te dragen als kleding en sieraden. Maar hier waren dus strenge wetten voor die Framboosje aan de roze prins leerde. Zij maakte de mooie roze snoeppyama's voor de roze prins. Het leek een beetje op frambozenvla, en zo kreeg de prins van haar de bijnaam prins frambozenvla.
Snoep was een natuurverschijnsel, als een beloning, als de vrucht van hard werken, van zweet en tranen. Er moest dus heel zuinig met snoep gedaan worden, anders zouden de snoepmonsters komen. Framboosje bleef dat benadrukken bij de roze prins, zodat hij het niet zou vergeten. Er stond teveel op het spel.

De roze prins vertelde de wetten ook aan het volk, en hij liet een wetboek opstellen. De oorlog tegen de snoepmonsters begon. Dit was een grote oorlog, en erg beslissend voor de verdere toekomst van Sinsabijne. Ook kwam er een wetboek voor speelgoed, en als ze zich daar niet aan zouden houden, dan zouden de speelgoedmonsters komen. De roze prins studeerde veel in de wetboeken en luisterde goed naar Framboosje. Hierdoor beloonde Framboosje de roze prins met vele toverkrachten om het land goed te kunnen besturen.

Framboosje was een echt tovervrouwtje, maar wel een hele bijzondere, want zij was het vrouwtje van de toverwet. Ze was dol op het toveren met snoep, en daarom werd ze ook wel het vrouwtje van de snoepwet genoemd. Op de snoepwet was het stadje Saroesia gebouwd, en verder het hele land Sinsabijne. Framboosje was degene die het had gebouwd.

Het stadje Saroesia was omringd met oerwoud. Het hele land Sinsabijne was vol met oerwoud. Eigenlijk waren de stadjes en dorpjes er gewoon ingebouwd. Er stroomde een grote rivier door de oerwouden van Sinsabijne, door het hele land. Het was de frambozen rivier, gemaakt van frambozensap. De rivier eindigde aan de ene kant in de frambozenzee en aan de andere kant in het bodemloze ravijn waarmee het hele land Sinsabijne en de frambozenzee was omringd. Het land Sinsabijne en de frambozenzee lag op de stronk van een reuzenboom.
Ook de grachten van het stadje Saroesia waren van frambozensap. Framboosje en de roze prins gingen vaak in een bootje over de grachten, en soms gingen ze de frambozen rivier op om het oerwoud in te gaan.

Het teken van de snoepwet was de rode veer. De rode veer stond ook op de vlag van Sinsabijne. Ook op het wetboek van snoep stond het teken van de rode veer. Ook de framboos stond op de vlag als het teken van Sinsabijne. Aan de frambozenzee ligt het bananenstrand en chocolade stad. Soms bezoeken Framboosje en de roze prins deze stad ook.
Framboosje las de roze prins voor uit het wetboek van snoep :
'De eerste wet is dat al het snoep door omwegen komt, nooit direct. Het is als de bruisende waterval in de verte die in de kolkende rivier kletst en dan langzaam door de rivier langs je heengaat en van je wegvlucht.
De tweede wet is dat het snoep je eerst zal corrigeren en niet zal verwennen. Eerst zul je de raad van het snoep moeten aannemen.
Deze wetten laten zien dat het snoep een klok is en dat je geduld moet beoefenen.

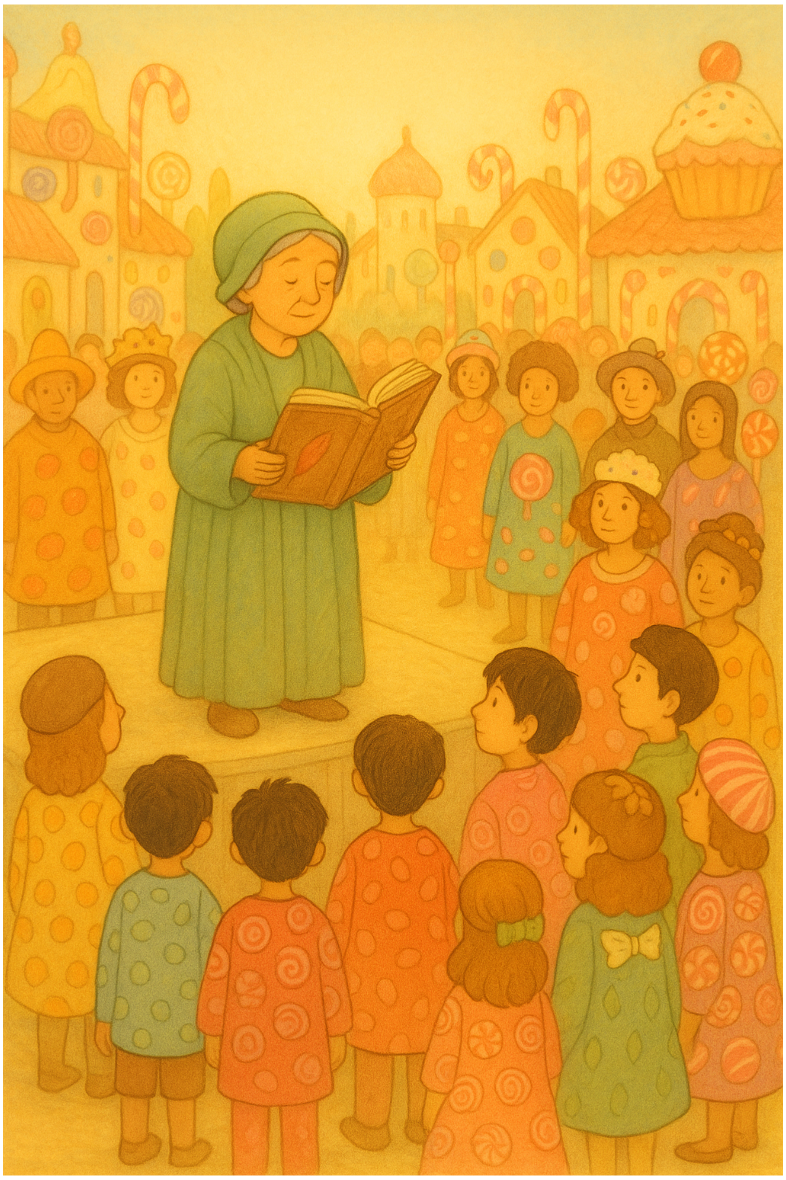

De derde wet is dat zij die geen geduld beoefenen geen deel kunnen hebben aan de orde van de rode veer.
De vierde wet is dat zij die geen geduld beoefenen naar de ondergrondse gevangenis in de stronk van de reuzenboom moeten die als een school is om hen geduld te leren. Deze gevangenis is genaamd de box.
De vijfde wet is dat de ananas hen in de gevangenis voorzichtigheid zal leren en hen testen. Als ze niet door de ananas test heenkomen dan zullen ze verbannen worden uit Sinsabijne.'

Ananas was de zeer gevreesde gevangenisbewaker, de bewaker van de box. Hij had de macht iemand uit Sinsabijne te verbannen. Het was vanwege Ananas dat de meesten zich keurig gedroegen. Ananas leerde hen de snoepwet als geen ander. Soms kwam hij bij Framboosje en de roze prins om even bij te praten, of ze gingen naar hem. In het ondergrondse bos onder de reuzenstronk was een groot klooster. Hier werd het wetboek van snoep vereerd en gediend, en een standbeeld van een jongetje gemaakt van snoep. Dit was de kloosterorde van de rode veer, alleen voor hoge ingewijden. Framboosje wilde ook dat de roze prins daar naartoe zou gaan, zodat hij meer zou kunnen leren over het wetboek van snoep. Framboosje wilde dat Ananas koning zou worden van Sinsabijne. En zo gebeurde het. De roze prins werd uitgezonden naar het klooster van de rode veer, diep in het ondergronds bos. Hij ging daar alleen in een bootje naartoe. Hij kende de weg wel. Bij het klooster aangekomen kreeg de prins een monniken-gewaad aan. Ook werd zijn haar niet geknipt. Hij begon met het werken in de keuken. Het was een grote keuken, waar hij de andere monniken een beetje leerde kennen.

's Avonds waren er vaak bijeenkomsten in de kapel waar het wetboek van snoep werd vereerd en het standbeeld van het jongetje van snoep. De roze prins kwam er al snel achter dat dit standbeeld ook sprak. Het standbeeld gemaakt van snoep hield een lange toespraak vanuit het wetboek van snoep. De monniken zagen dat als een groot wonder. Het was in Sinsabijne de gewoonte dat een koning of prins na een tijdje ook zijn kroon en troon weer aflegde, en dat stond ook in het wetboek van snoep. De roze prins had er dus vrede mee dat Ananas het van hem had overgenomen.

Aan het einde van de bijeenkomst wilde het standbeeld van het jongetje van snoep nog even met de roze prins spreken, omdat hij nieuw was in het klooster. Alle andere monniken gingen de kapel uit, terwijl de roze prins bleef zitten. Het standbeeld van snoep keek hem strak aan. 'Zo, zo, dus jij bent nieuw hier, hè ?' De roze prins knikte en sprak : 'Ja.'
'Wie heeft jou gezegd dat je mag spreken ?' vroeg het jongetje van snoep. De roze prins keek in het gezicht van het jongetje en merkte dat het jongetje boos begon te worden. 'U stelde mij een vraag,' sprak de roze prins kalm. Het jongetje werd kwader en kwader, en zijn hoofd was bijna rood als een tomaat.
'Rotjongen,' sprak het standbeeld van het jongetje van snoep. 'Dan vraag je eerst of je mag antwoorden.'
'Dat wist ik niet,' zei de roze prins nog steeds kalm.
'Jij hebt wel praatjes, hè,' sprak het standbeeld. 'Het zal mij benieuwen hoe lang je het hier zal uithouden.'
De roze prins knikte.
'We zijn hier niet zo gesteld op praatgrage lieden,' sprak het standbeeld.
De roze prins knikte weer. Hij had maar wat graag het standbeeld willen omduwen.
'Ik mag jou niet,' zei het standbeeld. 'Net nieuw hier en nu al praatjes. Jij groeit op voor galg en rad, jongen.'
De roze prins zei niets. Even had hij spijt dat hij hier was gekomen. Toen hij even later op zijn kamer was begon hij een brief te schrijven aan Framboosje. Hij had respect voor het wetboek van snoep, maar niet voor het standbeeld. Hij vond het maar een verwend jongetje wat veel teveel macht had gekregen, en hij vroeg zich af hoe dit kreng van een jongetje zoveel macht had gekregen. Na een tijdje kreeg hij een brief terug van Framboosje. Framboosje wist het ook niet, maar ze zei dat hij hen moest confronteren met het wetboek van snoep waarin stond dat na een tijdje elke mahctshebber moest aftreden, ook het standbeeld. Dit deed de roze prins. Hij liet het aan de monniken zien wat er in het wetboek van snoep over stond. Het scheen dat het standbeeld al veel te lang in het klooster aan de macht was. Maar de monniken werden erg kwaad. Zij vereerden het standbeeld van het jongetje van snoep, en voor hen stond het standbeeld gelijk aan het wetboek van snoep. De wet die de roze prins voorlas sloeg volgens hen niet op het standbeeld. De rebellie van de roze prins werd doorverteld aan het standbeeld, die daar erg kwaad over werd, zo kwaad dat hij de roze prins in een kerker onder het klooster liet werpen. Maar na een paar dagen had het standbeeld spijt en liet de roze prins uit de kerker komen. Het standbeeld waarschuwde de monniken ook dat elke monnik die de roze prins nog lastig zou vallen versteend zou worden. Ook in het klooster mochten de monniken maar tijdelijk verblijven. De roze prins merkte dat het standbeeld van snoep

erg grillig was. De straffen waren zwaar : de kerker in, verstening of onthoofding. De roze prins voelde zich niet op zijn gemak. Hij hoopte maar dat hij deze tijd heelhuids zou doorkomen. In het klooster stonden vele versteende monniken, als een waarschuwing voor alle anderen. Hij vroeg zich af hoe het standbeeld zo was geworden, want het leek ook wel op een soort verstening. Met het verschil dat het standbeeld van snoep kon spreken en zich kon verplaatsen. Ook kon het standbeeld in het niets verdwijnen en zomaar weer tevoorschijn komen. Hij merkte dat het standbeeld vereerd en gediend werd vanuit pure angst. De roze prins studeerde veel in het wetboek van snoep. Alleen zij die de rode veer zouden hebben verdiend zouden het klooster weer mogen verlaten, maar terug naar het bovenland van Sinsabijne mochten ze niet. Ze zouden de ondergrondse bossen worden ingezonden om zo te komen tot het ondergrondse oerwoud, wat nog dieper lag. Tussen het ondergrondse bos en het ondergrondse oerwoud lag het bos van het schreeuwende snoep. Hier leefden de verkeers-agenten van snoep.

Toen de roze prins de rode veer had behaald en tot het bos van het schreeuwende snoep kwam wist hij precies hoe het jongetje in een standbeeld van snoep was veranderd. Door al het geschreeuw van het snoep verstijfde de prins helemaal, en begon steeds meer te verstenen en in snoep te veranderen, totdat hij zelf een standbeeld van snoep was geworden. Ergens in het bos stond hij toen om het verkeer te regelen.

Einde